

бѣше по-умень и по-деятеленъ отъ тѣхъ; а ограниченитѣ и ленивитѣ хора почти всѣкога биватъ завистливи, мѣстителни и пакостни.

Захванаха да дохождатъ при Раковски множество българчета и да го питатъ — ще ли да захване да събира самоволници; а полицията пустна всѣкакви шпиони да преследуватъ тоя български патриотинъ.

Единъ день Раковски ме покани да идеме при Никола Балкански (при братовчеда му) на мушията, и да се махнеме изъ предъ очитѣ на полицията. Раковски бѣше получилъ отъ Касабова едно писмо, въ което му той пишеше така: „Пази се, че те търсятъ отъ полицията. Да не би се излъгалъ да ходишъ ноше изъ Букурещъ“. Раковски, който бѣше вече наученъ да го гонятъ часъ турци, часъ нѣмци, часъ румъни, часъ сърби за неговитѣ политически убеждения и за неговитѣ революционни действия, послуша Касабова и реши се да бѣга изъ Букурещъ. Единъ день Раковски ми каза:

— Панайоте, азъ съмъ принуденъ да бѣгамъ изъ Букурещъ и да ида въ Браила. Ако ме преследуватъ и въ Браила, то трѣбва да се бѣга въ Русия. Най-после, ако румънитѣ пожелаатъ да ме хванатъ и да ме предадатъ на турцитѣ, то азъ нѣма да имъ се дамъ живъ въ ржцетѣ. Азъ ще да имъ варя такава каша, която нѣма да смелятъ даже и най-здравитѣ стомаси! Нека само ми турятъ прѣста си въ устата, и тогава ще да видятъ кой е Раковски! Хайде, Панайоте, да идеме въ Браила, и ако видиме, че нѣма нищо, то да се върнеме пакъ; а ако видиме, че ни грози нѣкоя опасностъ, то да побѣгнемъ въ Русия.

Разбира се, че азъ трѣбваше да послу-